

Nu te găsesc pe nicaieri

LAURA IONESCU

 Narator

POVEȘTI
REALE,
DINCE
SCRISE

Copyright © Publica, 2021 pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IONESCU, LAURA

Nu te găseșc pe nimeni / Laura Ionescu. - București : Publica, 2021

ISBN 978-606-722-456-6

821.135.1

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Adina Vasile

REDACTOR ȘEF: Ruxandra Tudor

DESIGN COPERTĂ: Alexe Popescu

REDACTOR: Luana Crăciun

CORECTORI: Rodica Crețu, Paula Rotaru

DTP: Florin Teodoru

cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i>	
POVEȘTILE SUNT RĂNI, ÎNSĂ SUNT ȘI VINDECARE	11
<i>Dobrogea</i>	15
<i>Muzica</i>	23
<i>Andreea</i>	33
<i>Prima bancă</i>	43
<i>Fata lu' mama</i>	55
<i>Rime</i>	65
<i>Sâni</i>	75
<i>Războaie</i>	83
<i>Vrăjitorii</i>	91
<i>Marea</i>	101
<i>Adolescența</i>	111
<i>Umbre</i>	121

<i>Diagnostic</i>	131
<i>Școala de vară</i>	141
<i>A venit Andreea</i>	149
<i>O zi mai târziu</i>	157
<i>Gura</i>	165
<i>Oameni și oameni</i>	173
<i>Metrou</i>	181
<i>Azi</i>	189
<i>Mulțumiri</i>	195

„Doar ceea ce e greu de spus merită spus.”
– Aleksandar Hemon, *Asta nu-ți aparține*

Dobrogea

Mimi își petrecea întotdeauna vacanțele mergând acasă, la familia ei. Nu se mutase în vreo țară străină. Plecase din comuna Băneasa, un buric pe burta generoasă a Dobrogei, la București. Sora ei rămăsese mai aproape, în Constanța, dar ea își dorise de mică să învețe și să ajungă la oraș. La oraș, oamenii aveau canapele, șifoniere mari, televizoare și o viață mai ușoară. Cel puțin, așa părea. Nu trebuia să te duci la veceul din curte când era iarnă și ger sau vară și viespi. Nu plecase din Băneasa cuprinsă de furia celor care nu vor să mai privească niciodată înapoi. Plecase pentru că putea să vadă clar limita binelui pe care satul natal i-o impunea, ceea ce însemna că știa cât de departe putea să ajungă în viață acolo. Nu foarte. În afară de câteva slujbe la stat (Oficiul Poștal și altele de genul), putea să lucreze la moară sau ca vânzătoare la magazin. Însă ea își dorea mai mult. Voia să reușească, iar a reuși era o așteptare pe care nu era dispusă să o negocieze decât cu ea însăși. A reuși însemna pentru ea să ajungă mai departe decât toți, ca să-i poată ajuta pe toți.

Și reușise. Reușise să ajungă la București, să supraviețuiască într-un oraș imens, agitat și gata să se ia la bătaie cu oricine, ca bețivanul nervos din crâșma satului:

claxoane, injurături, flegme, dubioși care te pipăiau prin tramvaie și troleibuze de parcă alegeau roșiile în piață. Se îndrăgostise și se căsătorise cu un bărbat brunet, înalt și proaspăt întors din armată, ceea ce îi plăcea, fiindcă asta însemna că fusese deja disciplinat. Teoretic, fiindcă Gigi era dezordonat, visător și predispus la a se pierde în vasele universuri din mintea lui. Mimi și-ar fi dorit să intre la Facultatea de Chimie, pentru că asta o fascina: elementele chimice, reacțiile chimice, experimentele de laborator. Să stârneasă reacții. N-a mai intrat, fiindcă a rămas însărcinată cu primul ei copil. A ales să fie mamă și a descoperit cum se schimbă formula chimică din care suntem făcuți când devenim părinți. Avea 22 de ani când a cunoscut-o pe Andreea, copilul ei, copilul care crescuse în ea timp de nouă luni și care și-a declarat independența încă de la primul țipăt pe care l-a tras pe lume. Andreea avea ochi migdalați, de tătar. Tatăl ei părea să fi fost tătar, așa că Mimi a considerat întotdeauna că Andreea era victoria ei. Aducea bine cu acest neam și mai era și fată. Ca să nu-l supere pe Gigi, îi băgase în cap ideea că bărbații care fac fete sunt șmecheri. Nu înțelesese niciodată mândria stupidă de a avea băiat, de parcă trăiau în continuare într-un stat medieval sau de parcă aveau vreo împărăție de lăsat moștenire, dar Gigi ținea să aibă și el un băiat.

A găsit un serviciu mai bun decât orice i s-ar fi oferit în Băneasa. Nu era ușor să te angajezi la Mecanică Fină. În 1990, la 35 de ani, a născut cel de-al doilea copil, un copil pe care nimeni nu-l mai aștepta. De fiecare dată când își doriseră un frate mai mic pentru Andreea, el nu mai ajunsese. Încercase timp de 13 ani. Mimi pierdea mereu sarcinile pe la cinci-șase luni. Era prețul pe care îl plătea în urma unor avorturi făcute cu leacuri băbești în baie, alături de o prietenă, când regimul nu permitea asta. În 1990,

la două zile distanță de ziua ei de naștere, Mimi a primit cadou încă o fată. Avea ochii mari, deschiși și curioși, gata să-i arunce în lume ca pe două grenade, gata să nu lase nimic nevăzut. I-a pus un nume care îi amintea de grădina de acasă și de sora ei.

În același an a renăscut și ea: a făcut cursuri de specializare și a ajuns contabil-șef. Câștiga bine, avea salariu bun. Până când n-a mai avut: din cauza tranziției, banii și-au pierdut valoarea, iar mult a devenit puțin. Când crezi că l-ai prins pe Dumnezeu de picior, îți dai seama că el n-are glezne.

Mimi a iubit Băneasa cu încăpățânarea de care dăm dovadă când ținem cu dinții de o iubire neîmplinită, poate fiindcă asta era – nu putuse să iubească Băneasa până la capăt, până la capătul de poveste în care rămânea de tot acolo. Nu iubea pe ascuns, în tăcere, fiindcă nu era nimic de ascuns. Era mândră că e din Dobrogea, era mândră că era țărăncă. Își iubea părinții pe atât de mult pe cât îi respecta, un respect care lăsase urme de curea pe spatele ei. Taică-su fusese un om aspru. Făcuse și pușcărie. Avea fitiul scurt, așa că lua foc repede și exploda la fel de repede. Le bătea și pe ea, și pe sora ei când erau mici. Dar Mimi lăsase toate astea în urmă ca pe niște haine găurite pe care nu le iei cu tine în concediu (concediul vieții ei la București) și-l iubea în continuare, chiar dacă nu mai trăia, pe „tăticul”. La fel și pe „mămica”, o femeie cu ochi nehotărâți între albastru și verde, care îi spunea „*departe mai ești, maică*” de fiecare dată când se auzeau la telefon, duminica. Cuvintele ei intrau în inima lui Mimi ca boldurile în pernuța de ace. Acolo au și rămas. Se simțea vinovată pentru că își dorise să plece și reușise să se descurce. Mimi trimitea bani de lemne, bani de buzunar, bani de una și de alta. Dacă era nevoie, Mimi făcea rost și Mimi ajuta. Iar

tușa Tanța, mama ei, le trimitea găini, carne în untură, legume. De când plecase din Băneasa, Mimi mergea acolo în concediu o săptămână pe an.

Odată cu trecerea timpului, locurile pe care nu crezi că vrei să le mai vezi devin cele la care abia aștepti să te întorci. Își pregătea venirea din timp. Cumpăra suvenire din București pentru toată lumea. Scotocea în dulap după haine care le-ar fi plăcut verișoarelor, cumpăra spray-uri și săpunuri pentru toată lumea, strângea bani, lua dulciuri pentru copiii mai mici din familie. Cumpăra țigări, rujuri și parfumuri. Mici chestii care să le amintească celorlalți că e încă acolo sau de acolo, nefiind de fapt acolo. Nimeni din Băneasa nu aștepta Crăciunul așa cum o aștepta pe Mimi. Era atât de darnică, atât de generoasă, încât dădea și din hainele pe care le adusesese ca să le poarte ea, dacă apărea vreun vizitator căruia i se potriveau. Când fetele au crescut și hainele le-au rămas mici, Mimi le-a dat copiilor necăjiți din sat. La Băneasa, Mimi simțea că nu mai are nevoie de nimic altceva decât să fie acolo. Dădea tot ce putea fi dat. Ar fi dat toate hainele și s-ar fi rostogolit goală prin iarba din grădină dacă ar fi putut, dar nu putea. Ar fi speriat găinile și porcii, s-ar fi înțepat în frunzele dovlecilor sau ar fi distrus răsădurile de roșii. Se întorcea acasă și se întorcea cu totul. Își aducea și familia.

La început pe Gigi și pe Andreea, apoi și pe cea mică. Dacă Gigi era obișnuit, fetelor nu le plăcea deloc, fiindcă în vacanțele astea trebuiau să pună mâna și să ajute prin casă. Gâștele le alergau tot timpul, cocoșii săreau să le bată, oricât s-ar fi spălat erau pline de praf, le ciupeau tot felul de găze urâte și suspecte. Pe pereții casei cu prispă vedeau miriapozii extraterestri, urechelnițe oribile și păianjeni cu cruce imenși și plini de intenții rele. Oamenii intrau și ieșeau din curte de parcă erau la ei acasă. Nu știai

niciodată când te prindea cineva și țesea în jurul tău o pânză de povești, ore întregi.

Copiii din sat aflau că veniseră bucureștenii și le alergau pe fetele lui Mimi cu șerpi morți înfiți în bețe. Uneori, șerpii nu erau chiar atât de morți precum păreau și fetele goneau ca iepelile pe uliță înapoi acasă. Aveau multe motive pentru care nu le plăcea la Băneasa. Mai era veceul din grădină, la care nu aveai cum să ajungi noaptea. Dacă erai copil, îți era teamă. Dacă erai om mare, îți era lene. Nu știai niciodată ce țânțar o să te ciupească, ce muscă o să te enerveze, ce piatră o să te împiedice. Acolo unde cele două fete crescute în București vedeau pericole, praf și posibilitatea de a muri la cel mai mic pas greșit, Mimi vedea liniște, cuib, simplitate.

Mimi nu avea ochi decât pentru stelele care se înghesuiau pe cerul Dobrogei. Nu vedea cuibul de viespi din buda de lemn, vedea libertatea de a nu trage apa și plăcerea de a se spăla pe mâini cu apa rece din cișmea. Unde bucureștenii vedeau tot ce le displăcea mai tare, Mimi vedea magie. Concediul la Băneasa era săptămâna ei de fericire și reușea să se bucure de ea în timp ce ignora chițăitul unor copii care nu puteau să pătească nimic mai rău decât să rămână niște mofturoase de oraș. Natura nu era mereu despre cerul senin, ci și despre furtună: supraviețuiești cu ce ai și te bucuri din orice. Le trimitea la călărit fără șa pe dealuri, la numărât porcii de pe fostul loc al ceapeului din spatele casei. Le puneă să mănânce raci (roșii uscate în soare) și nalangăte (gogoși întortocheate tăvălite în mult

* C.A.P. = Cooperativa Agricolă de Producție, formă de organizare a agriculturii în comunism, în care țărani dețineau pământul în comun, primind pentru munca prestată cotă parte din recoltă. Din păcate acest gen de organizare a fost unul forțat, nu voluntar.